

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců JUDr. Jana Pavlíčka a Mgr. RNDr. Jany Zaoralové v exekuční věci oprávněných: **a) nezletilý K. Š.**, nar. xxx, **b) nezletilý K. Š.**, nar. xxx, **c) nezletilá U. Š.**, nar. xxx, všichni bytem xxx, xxx, všichni zast. Mgr. Liborem Zbořilem, advokátem, se sídlem Praha 1, Panská 890/7, proti povinnému: **R. Š.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Karolem Hrádelou, advokátem, se sídlem Praha 6, Pod Beránkou 1469/1, **pro dlužné výživné od 1.12.2015 do 31.3.2016 ve výši 20.000,-Kč a pro běžné výživné od 1.4.2016**, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. září 2016, č.j. 55 EXE xxx a proti usnesení soudního exekutora JUDr. Juraje Podkonického, Ph.D. ze dne 22.11.2016, č.j. 067 EX xxx,

t a k t o :

- I. Exekuce zahájena návrhem oprávněných došlým soudnímu exekutorovi JUDr. Juraji Podkonickému, Ph.D. dne 3.5.2016 **se z a s t a v u j e .**
- II. Povinný je povinen zaplatit oprávněným na náhradě nákladů řízení částku 12.487,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Libora Zbořila, advokáta.
- III. Povinný je povinen zaplatit JUDr. Juraji Podkonickému, Ph.D., soudnímu exekutorovi, na nákladech exekuce částku 11.253,-Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením soud I. stupně zamítl návrh povinného ze dne 13.7.2016 na zastavení exekuce. To s odůvodněním, že podáním ze dne 13.7.2016 povinný požádal o zastavení exekuce s tvrzením, že zákonné zástupkyni oprávněných dne 12.7.2016 uhradil veškeré závazky s výjimkou nákladů exekuce. V době pověření soudního exekutora provedením exekuce dluh na běžném výživném již neexistoval, ke dni 4.7. 2016 činil skutečný dluh na výživném 27.000,-Kč, který povinný uhradil ještě před doručením usnesení o nařízení exekuce. Před 7.7.2016 o existenci exekučního řízení povinný nevěděl, výživné

hradil řádně a včas. S návrhem povinného na zastavení exekuce souhlasila zákonná zástupkyně oprávněných, která potvrdila, že dluh již byl uhrazen. Soudní exekutor se zastavením exekuce nesouhlasil, neboť plnění po zahájení exekučního řízení pokládal za plnění vymožené pod tíhou exekuce.

Soud I. stupně v usnesení č.j. 55 EXE xxx po citaci ust. § 268 odst. 1 písm. g) o.s.ř., § 52 odst. 1, § 55 a § 55a ex.ř. dovodil, že exekuční řízení bylo zahájeno podáním návrhu ze dne 19.4.2016. Exekutor byl pověřen dne 21.6.2016, povinný pohledávku oprávněných uhradil ke dni 12.7.2016, tedy až pod tíhou exekučního řízení. Závěrem, že exekuce byla nařizována nejenom na vymožení dlužné pohledávky s příslušenstvím, ale i nákladů exekuce, které zavinil povinný tím, že neplnil dobrovolně, se soud I. stupně ztotožnil s vyjádřením soudního exekutora a návrh na zastavení exekuce neshledal důvodným, neboť nebyly naplněny podmínky pro zastavení exekuce dle ust. § 268 odst. 1 písm. g) o.s.ř. V exekučním řízení je proto namístě pokračovat k vymožení nákladů exekuce.

Proti tomuto usnesení podal včasné a přípustné odvolání povinný. Jednak namítal, že soud I. stupně ve věci rozhodl, aniž by nařídil jednání, byť tato jeho povinnost vyplývá ze zákona. Dále namítl, že sice podal návrh na zastavení exekuce, obsahově v tomto návrhu současně dokládal, že exekuce neměla být vůbec nařízena, neboť před nařízením povinný oprávněným nic nedlužil, když zákonná zástupkyně oprávněných na provedení exekuce netrvala a připojila se k návrhu na její zastavení. Proto měl soud při nařízeném jednání vyjasnit tyto sporné skutečnosti, tedy zda povinný skutečně uhradil veškeré částky a postoj účastníků k zastavení exekuce v důsledku neexistence pohledávky byl souhlasný. Otázkou, zda výkon rozhodnutí provedením exekuce zanikl, se soud I. stupně rovněž nezabýval. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2421/2004 dovozoval, že jestliže byla exekuce provedena a povinný veškeré závazky uhradil dne 12.7.2016, měl řízení o návrhu na zastavení exekuce zastavit. Pokud by však došlo k zániku vymáhané pohledávky před vydáním vykonávaného rozhodnutí, měla být exekuce zastavena dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. V důsledku nenařízení jednání nemohl povinný předložit pokladní doklad jako důkaz k tomu, že dne 2.8.2016 uhradil i náklady exekuce ve výši 10.806,-Kč do pokladny exekutorského úřadu. K úhradě pohledávek i nákladů exekučního řízení přistoupil povinný proto, aby neohrožoval výživu svých dětí, neboť po doručení usnesení o nařízení exekuce zjistil, že exekutor zajistil finanční prostředky i na účtu manželky a tím fakticky ohrozil zájmy oprávněných dětí. Soud I. stupně se rovněž nezabýval tím, zda nešlo návrhu na zastavení exekuce vyhovět alespoň částečně, jak dovozovala judikatura citovaná oprávněným. Pominul rovněž i souhlas zákonného zástupce oprávněných, který se zastavením exekuce souhlasil. Přitom soudem I. stupně citovaná judikatura Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 855/2014 na projednávanou věc přiléhá spíše v tom, že řeší otázku přiměřenosti postupu exekutora, který zůstal v této věci na újmu povinného nezohledněn, a není přiléhavá v otázce podpory zamítnutí návrhu povinného. Posléze namítl i to, že s ohledem na souhlas matky oprávněných se zastavením exekuce měli být nezletilí zastoupeni kolizním opatrovníkem, matka nebyla oprávněna ustanovit oprávněným právního zástupce. Právnímu zástupci oprávněných uhradil částku 15.392,-Kč za 4 úkony právní služby, což dokládal potvrzením o této platbě ze dne 12.12. 2016. Vzhledem k tomu, že dne 2.8. 2016 byly povinným do pokladny exekutorského úřadu uhrazeny náklady exekuce ve výši 10.806,-Kč, měla by být exekuce zastavena, aniž by měl povinný hradit dodatečné náklady exekuce. Z těchto důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí jako částečně nesprávné a současně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů bylo zrušeno a vráceno soudu I. stupně k dalšímu řízení, popř. po nařízeném jednání bylo návrhu povinného na zastavení exekuce vyhověno a přiznány mu náklady řízení.

Oprávnění souhlasili s tvrzením povinného, že ke dni uzavření dohody (13.7.2016), neevidují za povinným žádné nedoplatky na výživném a zároveň s tím, že dne 13.7.2016 vyjádřila zákonná zástupkyně oprávněných i souhlas s návrhem povinného na zastavení

exekuce. Zda je ve zbytku odvolání povinného důvodné, ponechali oprávnění na posouzení soudu. Namítli však, že okolnosti zastavení exekučního řízení nastaly po podání exekučního návrhu, proto požadovali úhradu nákladů řízení. U jednání odvolacího soudu navrhli ve smyslu ust. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. zastavení exekuce.

Soudní exekutor k výzvě odvolacího soudu vyčíslil náklady exekuce částkou 32.670,-Kč sestávající z částky 21.750,-Kč (z vymoženého plnění 145.000,-Kč), náhrady hotových výdajů 5.250,-Kč a DPH 5.670,-Kč s tím, že od povinného na nákladech exekuce již obdržel částku 17.916,08 Kč. Dne 3.2.2017 zaslal odvolacímu soudu odvolání povinného proti svému usnesení č.j. 067 EX xxx, ze dne 22.11.2016, kterým exekuci částečně zastavil pro částku 10.000,-Kč (ust. § 55 odst. 4 ex.ř. ve spojení s ust. § 268 odst. 4 o.s.ř. za použití § 52 odst. 1, 2 ex.ř.), neboť tato částka byla uhrazena před podáním návrhu oprávněného na nařízení exekuce a oprávněný s návrhem na zastavení souhlasil. Dále v něm deklaroval, že v exekuci bude nadále pokračováno pro zbylé pohledávky oprávněného, jeho náklady a náklady exekuce, které budou určeny v příkazu k úhradě nákladů exekuce. Povinný ve svém odvolání zdůraznil, že neexistuje jakákoli zbývající část pohledávky oprávněného, exekuci nelze vést ani pro náklady oprávněného ani pro náklady exekuce, neboť byl podán společný návrh oprávněného i povinného na zastavení exekuce. Povinný náklady exekutora vyčíslené příkazem k úhradě nákladů exekuce č.j. 067 Ex xxx již ve výši 10.806,-Kč uhradil, zopakoval že celou dlužnou částku uhradil dřív, než exekutor vyvinul jakoukoliv činnost vůči povinnému, a to na základě informací od matky dětí. Dne 12.12. 2016 povinný uhradil částku 15.392,-Kč právnímu zástupci oprávněných.

Odvolací soud přezkoumal napadená rozhodnutí včetně řízení, které jejich vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex.ř., a vzhledem k procesnímu návrhu oprávněných dospěl k závěru, že v exekuci není důvod pokračovat a je namístě ji zastavit.

Z obsahu spisu vyplývá, že exekuční řízení bylo zahájeno dne 19.4.2016, soud I. stupně pověřil soudního exekutora usnesením ze dne 21.6.2016 a dopisem ze dne 13.7.2016 (doručeným soudnímu exekutorovi dne 19.7.2016) požádal povinný o zastavení exekuce.

Z prohlášení matky oprávněných ze dne 13.7.2016 odvolací soud zjistil, že s návrhem na zastavení exekuce, jakož i se vším ostatním, co je uvedeno či navrženo, matka oprávněných souhlasí a žádá jejich jménem, aby exekuce byla zastavena, protože dluh byl zcela uhrazen, jak je uvedeno v přiložené dohodě. Z dohody mezi povinným a matkou oprávněných ze dne 13.7.2016, odvolací soud zjistil, že povinný dlužnou částku uhradil dne 12.7.2016, ke dni podpisu dohody tak nedluží žádnou částku. Z přehledu plateb povinného (zaslaného matkou oprávněných) odvolací soud zjistil, že dne 18.4.2016 povinný uhradil částku 10.000,-Kč, dne 13.5. 2016 částku 15.000,-Kč, dne 20.6. 2016 částku 13.000,-Kč, dne 13.7. 2016 částky 25.000,-Kč a 2.000,-Kč, dne 18.7. 2016 částku 14.500,-Kč, dne 17.8. 2016 částku 15.000,-Kč, dne 16.9. 2016 částku 15.000,-Kč. Výzva k dobrovolnému plnění (ust. § 46 odst. 6 ex.ř.) spolu s ostatními dokumenty byla doručena povinnému až dne 1.8.2016. Z příjmového pokladního dokladu ze dne 2.8.2016 odvolací soud zjistil, že povinný uhradil soudnímu exekutorovi částku 10.806,-Kč, a to v souladu s příkazem k úhradě nákladů exekuce, vydaným exekutorem pod č.j. 067 EX xxx, ze dne 18.7.2016.

Podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže zastavení výkonu rozhodnutí navrhl ten, kdo navrhl jeho nařízení.

Vzhledem k tomu, že oprávnění u odvolacího jednání navrhli zastavení exekuce z důvodu úplného uhrazení dlužného i běžného výživného povinným, odvolací soud výrokem I. exekuci dle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o.s.ř. ve spojení s ust. § 52 odst. 1 e.ř.,

zastavil, aniž by věcně zkoumal ostatní namítané důvody pro její zastavení (viz stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSR z 18.2.1981, sp. zn. Cpj 159/79).

Podle ust. § 89 věta první exekučního řádu, dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavínil. Při zastavení exekuce soud rozhodne jak o náhradě nákladů řízení o zastavení, tak o nákladech exekuce, které vznikly v průběhu celého exekučního řízení, s ohledem na procesní zavinění účastníků exekučního řízení na jeho zastavení (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 4081/2013).

Zavinění na zastavení exekuce lze v dané věci přičítat povinnému, který dlužnou pohledávku (běžné i dlužné výživné oprávněných) až po nařízení exekuce (a pověření soudního exekutora) uhradil. Proto také právě povinný musí hradit jak náklady exekuce, tak účelně vynaložené náklady oprávněných.

Náklady oprávněných spočívaly ve 4 půl úkonech právní pomoci (ust. § 11 odst. 2 písm. e) Tarifu) pro každého z tří oprávněných (ust. § 12 odst. 4 Tarifu) za přípravu a převzetí, podání návrhu, vyjádření k návrhu na zastavení řízení a účasti u odvolacího jednání, z pcta 20.000,-Kč úkon á 760,-Kč. Právnímu zástupci žalobců dále náleží pouze 4 paušály á 300,-Kč (ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/96Sb.) za společné úkony při zastupování všech účastníků (příprava a převzetí, podání návrhu, vyjádření k návrhu na zastavení řízení, účast u odvolacího jednání), neboť nezletilé i převzetí zastoupení právním zástupcem zastupovala jejich matka, a nelze tak ani u tohoto úkonu hovořit o samostatném úkonu pro každého z oprávněných. Protože je právní zástupce plátcem DPH (osvědčení o plátcí), náleží mu podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. i tato daň (ve výši 21 %) ze všech přiznaných částek nákladů řízení. Celkem na náhradě nákladů řízení tak náleží oprávněným částka 12.487,-Kč, kterou odvolací soud uložil zaplatit povinnému k rukám právního zástupce oprávněných (výrok II.). Jak však vyplývá z potvrzení povinného, ten vědom si své povinnosti ještě vyšší částku již oprávněným uhradil. Uvedený výrok je tak jednak naplněním dikce zákona, jednak zákonným podkladem oprávněných pro obdržení přiznané částky nákladů řízení.

Výše nákladů exekuce spočívá v hotových nákladech exekutora a jeho odměně. Při exekuci ve prospěch třech oprávněných náleží soudnímu exekutorovi na hotových výdajích částka 5.250,-Kč (ust. § 13 odst. 1 ve spojení s odst. 9 vyhlášky č. 330/2001 Sb.). Odměna exekutora byla vypočtena z vymoženého plnění (§ 5 odst. 1 a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb.).

Za vymožené plnění lze považovat pouze plnění, které nebylo povinným uhrazeno dobrovolně (tj. bez součinnosti exekutora) a v době, kdy oprávnění na exekuci trvali. Jak plyne z obsahu spisu, dne 13.7.2016 oprávnění deklarovali splnění vymáhané povinnosti tím, že za období do 30.6. 2016 povinný nedluží ničeho. V návrhu na nařízení exekuce přitom oprávnění tvrdili dluh na výživném ve výši 20.000,-Kč (za období od 12/2015 do 31.3.2016) a návrh podali i pro běžné výživné jdoucí od 4/2016 pro K. Š. v částce 6.000,-Kč/měs., K. Š. 5.000,-Kč/měs. a U. Š. 4.000,-Kč/měs., které bylo splatné vždy 15. dne v měsíci předem. Oprávnění v dohodě ze dne 13.7.2016 potvrdili, že ke dni 12.7.2016 nedluží povinný na výživném ničeho.

Z exekučního spisu se podává, že exekuce byla zahájena dne 19.4.2016, dne 21.6.2016 byl exekutor pověřen jejím vedením. Celkem pod tíhou exekuce proto mohlo být plněno max. 65.000,-Kč (dlužné výživné do podání návrhu 20.000,-Kč + běžné výživné za období 3-6/2016). Soudní exekutor se ve svém usnesení ze dne 22.11.2016, č.j. 067Ex xxx ztotožnil s údajem oprávněných, že částka 10.000,-Kč byla povinným uhrazena ještě před podáním návrhu na zahájení exekuce (dle jejich sdělení dne 18.4.2016), od částky 65.000,-Kč je proto nutno odečíst tuto částku. Ze soupisu plateb oprávněných vyplývá, že k jejich rukám povinný uhradil dne 13.5.2016 částku 15.000,-Kč a dne 20.6.2016 částku 13.000,-Kč, došlo tedy

k úhradě částky 28.000,-Kč. Tu také nelze považovat za plnění povinného pod tíhou exekuce, neboť v tomto období exekutor neměl pověření k vedení exekuce, a fakticky proto byl v řízení nečinný. Z obsahu spisu se nepodává, že by povinný o zahájení exekuce věděl, svoji vědomost o exekuci přede dnem 7.7.2016, kdy byl exekuční příkaz doručen jeho zaměstnavateli, naopak výslovně popírá. Za částku vymoženou pod tíhou exekuce lze tak považovat toliko částku 27.000,-Kč uhrazenou dle tvrzení oprávněných dne 12., resp. 13.7.2016 (údaje o této úhradě se liší v podání matky oprávněných ze dne 2.10.2016 a ve vyjádření právního zástupce ze dne 10.10.2016). Jak se totiž podává z obsahu spisu, výzva k dobrovolnému plnění (ust. § 46 odst. 6 ex.ř.) spolu s ostatními dokumenty byla doručena povinnému až dne 1.8.2016, ale ten již dne 19.7.2016 doručil soudnímu exekutorovi I návrh na zastavení exekuce, jehož součástí bylo rovněž prohlášení oprávněných o plné úhradě dluhu. Výše uvedený závěr odvolacího soudu o plnění povinného pod tíhou exekuce je přitom v souladu s rozhodováním Ústavního soudu (např. sp. zn. IV. ÚS 3523/13).

Ve smyslu ust. § 5 odst. 1, § 6 odst. 1 vyhlášky č. 330/2001 Sb. je tak základem pro výpočet odměny exekutora částka 27.000,-Kč a jeho odměna za provedení exekuce proto činí 4.050,-Kč. Protože je právní zástupce plátcem DPH (osvědčení o plátcí), náleží mu podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. i tato daň (ve výši 21 %) ze všech přiznaných částek nákladů řízení. Protože je exekutor plátcem DPH (osvědčení o plátcí), náleží mu podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. i tato daň (ve výši 21 %) ze všech přiznaných částek nákladů řízení. Celkem na náhradě nákladů exekuce náleží exekutorovi částka 11.253,-Kč (výrok III.).

Poučení : Proti tomuto usnesení **je možno** podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, a to pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

V Praze dne 7. března 2017

JUDr. Marcela Kučerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P. B.